

Убрзо по преузимању места председника Владе Републике Србије, Зоран Ћинђић је схватио да су му западни савезници окренули леђа. Инсистирали су да Југославија призна већину дуга бивше државе међународним кредиторима, иако су камате неправедно ишле све време 1990-их, а сва средства и имовина у иностранству су нам били блокирани и нису нам били на располагању, услед економских санкција и ембарга на извоз робе, као и на увоз стратешких сировина. Ћинђић је ту ситуацију желео да реши банкротом државе и да се почне од нуле, али крупан капитал то није дозвољавао. Зашто би се нама дозволило да се уопште извучемо, када свака држава која изгуби рат мора да буде кажњена?

Немачкој су после Првог светског рата наметнуте високе репарације у сировинама угљу и коксу, као и новцу, које није могла да издржи, па су Француска и Белгија окупирале Рурску област (1923-1925), која је највећа зона рудника у Немачкој, како би несметано експлоатисале ресурсе. Немачки радници су пружили пасиван отпор окупацији, што је паралисало индустрију и довело до хиперинфлације. Антанта је из Немачке цедила суву дренажину. Почетком 1930-их Брунингова дефлаторна монетарна политика довела је до хаоса у друштву и успона Хитлера на власт, који је обећао и спровео стабилност цена и упосленост радника. После Другог светског рата су се Савезници опаметили па су Немачку привредно обновили како би платила репарације у роби и то извозећи производе не по комерцијалним ценама, него по цени коштања. Немачка јесте тако исплатила репарације, али је то за последицу имало да постане најјача привреда у западној Европи, јер је себи отворила тржишта у све земље где је масовно извозила своје производе по повлашћеним ценама, на име репарација. Тим производима су требали резервни делови, касније замене за новије моделе, дакле радило се углавном о технологији

Српске "ратне репарације" или како је Запад издао Ћинђића

Пише: Ђорђе Стојковић

понедељак, 15 октобар 2018 19:34

Да је Запад пружио Србији такву шансу 2000. године, данас бисмо били привреда у рангу источноевропских чланица Европске Уније, пре свега мислим на Чешку. Међутим, неко је одлучио да ћемо ми наше ратне репарације платити растакањем државне имовине, дакле трошењем супстанце. Прво су бачене у стечај 4 најзначајније српске банке, које су могле да буду саниране и да покрену српску привреду. Тиме је „Сартид“ растерећен дуговања као највећи њихов појединачни дужник, а онда је „Сартид“ поклоњен „УС Стеел“-у и тиме смо платили ратну репарацију Американцима.

Затим, продајом цементаре у Беочину, француском „Лафарге“ [\[1\]](#) смо платили ратне репарације Французима. Осталим НАТО чланицама смо платили ратне репарације тако што смо на место 4 најзначајније банке уступили простор за тридесетак франшиза страних банака на тржишту. И тако смо створили финансијско тржиште зависно само од банака. Без берзе као основног тржишта капитализма, нисмо имали шансе да развијемо привреду. Незаинтересованост за покретањем Београдске берзе говори да Запад није имао намеру да уводи капитализам у Србији, већ само преко банкарског тржишта, које капитал пласира по високим каматама, да супстанцу извлачи из земље. Није нам дозвољен капитализам и тржишна економија, како бисмо развијали економију, него смо се задуживали по високим каматама, које ни привреда ни грађани нису могли да сервисирају, без трошења супстанце. Предузећа нису могла да дишу без свежег капитала, који никако из иностранства није долазио, а који је Ћинђићу био обећан пре демократских промена, да ће ући у Србији да се њена привреда обнови. Укинута је Служба друштвеног књиговодства, па није било контроле кретања капитала, а

Српске "ратне репарације" или како је Запад издао Ћинђића

Пише: Ђорђе Стојковић
понедељак, 15 октобар 2018 19:34

предузећа су отварала рачуне код пословних банака. Пошто је било велики број предузећа, укупни депозити су били огромни, чиме су банке акумулирале од већ посрнуле привреде велику количину капитала, која их ништа није коштала, а који су могли да пласирају по високим каматама истој тој привреди. Тако угушена предузећа су спремана за приватизацију да би се што брже продала, по ценама јефтинијим од цене њихових основних средстава. То се зове систем приватизације путем шок-терапије. Држава ће приватизованим предузећима опраштати дугове за порезе и доприносе, тако да купац неће имати реално неких великих обавеза да сервисира. Уместо да се из тих предузећа покрене производња, њихова имовина ће се продавати у комерцијалне сврхе – земљиште за изградњу зграда, машине за производњу у секундарне сировине... Запад је из Србије цедио суву дреновину.

Пошто су се изјаловила обећања Запада о уласку великог капитала у Србију, који ће покренути њену привреду, председнику Владе Ћинђићу је преостало само да иде по Европи да их подсећа на обећања дата пре 5. октобра 2000. године. Све што је добијао тамо су неке „донације“, као једнократну помоћ српском буџету или у виду неких пројеката за неке ствари које би биле применљиве у Африци, али не у некада полу-развијеној земљи југоисточне Европе (типа: едукација народа о користи прања руку, ради спречавања заразе). Прави шамар од западних савезника, Ћинђић је доживео у Немачкој, када му је током службене посете једна новинарка тутнула микрофон у лице и питала га: „Како вас није срамота да идете по Европи и просите паре за Србију“? Ћинђић се тада зацрвенео и схватио да западни савезници не само да неће

да пошаљу капитал у Србију, који су обећали, него ће га отерати сваки пут када их буде подсећао на та обећања. Немци су га прозивали да иде по Европи да проси за Србију, али то јесте ишло са послом премијера Србије. Није се кандидовао за бундес-канцелара, него за премијера једне разорене и напаћене Србије, за њу се ваљало и понизити. Дошао је у Србију и објаснио нам да се Запад не осећа одговорним ни за санкције, ни за бомбардовање Србије, које нам је уништило инфраструктуру и доста производних погона, већ да за све то криве наш народ и Милошевића. Рекао нам је да од Запада можемо да добијемо само донације како бисмо обнављали инфраструктуру, али да су то стварно занемарљиви износи у поређењу са оним што је уништено у бомбардовању и да ћемо углавном то све морати да обнављамо сами из својих средстава.

Све ово што је Ћинђић видео, то је народ осећао у својим стомацима и видео у својим фрижидерима, да пара у држави није било! Ћинђић је постао најомраженија личност у том моменту у држави. Он је био лидер који свом народу није могао да обезбеди услове за живот. Ово је кратка скица ситуације у којој се српски премијер Ћинђић нашао: држава са уништеном инфраструктуром у бомбардовању 1999. године, привреда без обртних средстава за рад, тржиште капитала на којем постоје само стране банке које пласирају капитал по високим каматама, нема покретања Београдске берзе, држава не сме да улаже у покретање привреде, него да је приватизује, а Запад не даје обећану инфузију капитала. Шта је Ћинђићу преостало у том тренутку него да се ухвати Макса Вебера?

Тако је Ћинђић кренуо да прича о томе како смо ми лењ народ, да све зависи од нас, да све ми можемо ако будемо хтели да радимо, али паре са Запада више није помињао. Скроз је окренуо ону причу о социјалдемократи патриоти, који се залаже за државно власништво, коју је изградио о себи деведесетих и на којој је победио Шешеља у дебати у Биосопу „Рех“. Ћинђић је по вокацији био филозоф левичар, али је за потребе реалитета, у ситуацији када је издан од Запада, почео српском народу да прича капиталистичку филозофију, у коју он сам није ни најмање веровао. Једноставно причао нам је оно што су њему причали на Западу, када су одбијали да му дају обећани капитал за покретање српске привреде.

Српске "ратне репарације" или како је Запад издао Ћинђића

Пише: Ђорђе Стојковић
понедељак, 15 октобар 2018 19:34

